

2007. május 23., szerda

P6_TA(2007)0203

Az EU „segély a kereskedelemért” programja

Az Európai Parlament 2007. május 23-i állásfoglalása az EU „segély a kereskedelemért” programjáról (2006/2236(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a WTO katarai üléséről szóló 2001. december 13-i állásfoglalására ⁽¹⁾, a szegénység felszámolására irányuló kereskedelemről és fejlesztésről szóló 2002. szeptember 3-i állásfoglalására ⁽²⁾, a világszintű éhezéssel és a legszegényebb országokkal folytatott kereskedelem előtt álló akadályok felszámolásáról szóló 2003. január 30-i állásfoglalására ⁽³⁾, a fejlődő országokban történő kapacitásépítésről szóló 2003. május 15-i állásfoglalására ⁽⁴⁾, a Bizottságnak a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett, a kereskedelemről és a fejlesztésről – a fejlődő országoknak a kereskedelemből származó előnyök megszerzésében nyújtandó segítségről szóló közleményére vonatkozó 2003. szeptember 4-i állásfoglalására ⁽⁵⁾, a WTO ötödik, cancúni miniszteri konferenciájáról szóló 2003. szeptember 25-i állásfoglalására ⁽⁶⁾, az éhínség és a szegénység elleni fellépésről szóló 2005. február 24-i állásfoglalására ⁽⁷⁾, a WTO általános tanácsának 2004. augusztus 1-jei határozatát követően a dohai forduló értékeléséről szóló 2005. május 12-i állásfoglalására ⁽⁸⁾, a szegénység elleni fellépésre (a szegénység legyen a múlté) vonatkozó globális felhívásról szóló 2005. július 6-i állásfoglalására ⁽⁹⁾, a WTO hatodik, Hongkongban rendezendő miniszteri konferenciájának előkészületeiről szóló 2005. december 1-jei állásfoglalására ⁽¹⁰⁾, a WTO hongkongi miniszteri konferenciáját követő dohai forduló értékeléséről szóló 2006. április 4-i állásfoglalására ⁽¹¹⁾, a kereskedelemről és a szegénységről (kereskedelempolitikák tervezése a kereskedelemnek szegénység enyhítéséhez való legnagyobb mértékű hozzájárulása érdekében) szóló 2006. június 1-jei állásfoglalására ⁽¹²⁾, a tisztességes kereskedelemről és fejlesztésről szóló 2006. július 6-i állásfoglalására ⁽¹³⁾, valamint a Dohai Fejlesztési Menetrendről (DFM) szóló tárgyalások felfüggesztéséről szóló 2006. szeptember 7-i állásfoglalására ⁽¹⁴⁾,
- tekintettel a Bizottság következő közleményeire: „A millenniumi fejlesztési célok megvalósítása felé való haladás felgyorsítása – Az Európai Unió hozzájárulása” (COM(2005)0132); „A millenniumi fejlesztési célok megvalósítása érdekében tett előrelépések felgyorsítása – A fejlesztés finanszírozása és a támogatás hatékonysága” (COM(2005)0133); „Politikák fejlesztési célú koherenciája – A haladás felgyorsítása a millenniumi fejlesztési célok elérése felé” (COM(2005)0134); „Fejlesztés-finanszírozás és támogatás-hatékonyság – Az EU-segélyek növelésének kihívásai a 2006–2010 években”(COM(2006)0085) és „EU-segély: Többet, gyorsabban, eredményesebben” (COM(2006)0087),
- tekintettel a Tanácsnak, az Európai Parlamentnek és a Bizottságnak az Európai Unió fejlesztési politikájáról („Európai Konszenzus”) szóló közös nyilatkozatára ⁽¹⁵⁾,
- tekintettel az Általános Ügyek és Külsókapcsolatok Tanácsa 2005. december 12-i és 2006. október 16–17-i következtetéseire,
- tekintettel a WTO miniszteri konferenciája negyedik ülésének 2001. november 14-én, Dohában elfogadott miniszteri nyilatkozatára ⁽¹⁶⁾,
- tekintettel a WTO miniszteri konferenciája hatodik ülésének 2005. december 18-án, Hongkongban elfogadott miniszteri nyilatkozatára ⁽¹⁷⁾,

⁽¹⁾ HL C 177. E, 2002.7.25., 290. o.

⁽²⁾ HL C 272. E, 2003.11.13., 277. o.

⁽³⁾ HL C 39. E, 2004.2.13., 79. o.

⁽⁴⁾ HL C 67. E, 2004.3.17., 255. o.

⁽⁵⁾ HL C 76. E, 2004.3.25., 435. o.

⁽⁶⁾ HL C 77. E, 2004.3.26., 393. o.

⁽⁷⁾ HL C 304. E, 2005.12.1., 383. o.

⁽⁸⁾ HL C 92. E, 2006.4.20., 397. o.

⁽⁹⁾ HL C 157. E, 2006.7.6., 397. o.

⁽¹⁰⁾ HL C 285. E, 2006.11.22., 126. o.

⁽¹¹⁾ HL C 293. E, 2006.12.2., 155. o.

⁽¹²⁾ HL C 298. E, 2006.12.8., 261. o.

⁽¹³⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2006)0320.

⁽¹⁴⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2006)0350.

⁽¹⁵⁾ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

⁽¹⁶⁾ WT/MIN(01)/DEC/1.

⁽¹⁷⁾ WT/MIN(05)/DEC.

2007. május 23., szerda

- tekintettel az ENSZ 2000. szeptember 8-i Millenniumi Nyilatkozatára ⁽¹⁾, amely meghatározza a millenniumi fejlesztési célokat (MFC-eket) mint a nemzetközi közösség által a szegénység felszámolása érdekében közösen kialakított kritériumokat,
 - tekintettel az ENSZ „A millenniumi fejlesztési célok – 2005. évi jelentés” és „A millenniumi fejlesztési célok – 2006. évi jelentés” című dokumentumaira,
 - tekintettel az ENSZ millenniumi projekt munkacsoportja által kiadott jelentésekre,
 - tekintettel a G8-ak 2005. július 8-án Gleneaglesben kiadott közleményére,
 - tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság jelentésére és a Fejlesztési Bizottság véleményére (A6-0088/2007),
- A. mivel a fejlődő országok azon képessége szempontjából, hogy részt vegyenek a nemzetközi kereskedelemben és élvezzék annak előnyeit, létfontosságú a kiegyensúlyozott szabályokon alapuló multilaterális kereskedelmi rendszer;
- B. mivel az elmúlt 40 évben a legkevésbé fejlett országok világkereskedelmi részesedése 1,9%-ról 1% alá csökkent a termékeiknek biztosított kétoldalú vám- és kvótamentes hozzáférési rendszerek (amelyek közül a „fegyverek kivételével mindent” közösségi rendszer a legnagyobb) elmúlt években történt kiterjesztése ellenére;
- C. mivel a fejlődő országok gazdasági növekedése és globális gazdaságba történő integrációja lényeges feltétele a szegénység felszámolására irányuló cél teljesítésének a fenntartható fejlődés és az MFC-k elérésére való törekvés összefüggésében;
- D. mivel a béke és az emberi jogok, az alapvető szabadságok, a jó kormányzás, a demokratizálódás és a jogállamiság tiszteletben tartásának és előmozdításának közös és alapvető értékei létfontosságúak a fejlődő országok számára mind a szegénység csökkentése, mind a nagyobb kereskedelmi lehetőségekből kínálkozó előnyök kiaknázása szempontjából;
- E. mivel, amint az megállapításra került az „európai fejlesztési konszenzusban”, a Közösség saját kereskedelmi tapasztalatai és kizárólagos hatásköre alapján komparatív előnnyel bír a partnerországok kereskedelmének nemzeti fejlesztési stratégiákba történő integrálása terén nyújtott támogatás biztosításában, illetve a regionális együttműködés támogatásában,
- F. mivel a WTO Hongkongban tartott hatodik miniszteri konferenciájának nyilatkozata szerint „A kereskedelem támogatásának a fejlődő országoknak, különösen a legkevésbé fejlett országok kínálati oldal kapacitásának és a kereskedelmi infrastruktúrájának kiépítése érdekében történő segítségnyújtást kellene megcéloznia, azért, hogy végrehajthassák a WTO-megállapodásokat és kihasználhassák ezek előnyeit, illetve tágabb értelemben azért, hogy bővíthessék kereskedelmüket”;
- G. mivel a globalizáció folyamatos és megállíthatatlan folyamat, amely lehetőségeket és kihívásokat teremt, azonban felveti annak kockázatát is, hogy az országok, különösen a legszegényebb országok, illetve ezen országok legveszélyeztetettebb csoportjai marginalizálódnak, különösen ott, ahol az országokon belüli és azok közötti jövedelmi rés széles, illetve egyre többen élnek szegénységben;

A kereskedelmet célzó támogatás (KCT) esete és az erényes háromszög: jobb piaci hozzáférés, hatékony és eredményes belföldi politikák és a kereskedelmet célzó hatékonyabb támogatás

1. hangsúlyozza, hogy a kereskedelem megnyitása a gazdasági növekedés „egyik” leghatékonyabb motorja, amely nélkülözhetetlen a szegénység csökkentéséhez, a szegények érdekeit szolgáló gazdasági növekedés és a foglalkoztatás előmozdításához, és a fenntartható fejlődésnek is fontos katalizátora világszerte;
2. kitarat azonban amellet, hogy a kereskedelem nyitottsága önmagában nem elégséges feltétele a fejlesztést és a szegénység csökkentését célzó kereskedelem hasznosításának, amely összetett és sokdimenziós probléma egyszerű megoldások nélkül;

⁽¹⁾ A/RES/55/2.

2007. május 23., szerda

3. hangsúlyozza, hogy számos fejlődő országban a „határ mögötti” belföldi politikák, valamint a hiányos gazdasági és beruházási környezetek jelentős akadályai a nagyobb kereskedelmi lehetőségekből adódó hasznok kiaknázhatóságának; ezért megállapítja, hogy a növekedés és a kereskedelem nem képes csökkenteni a szegénységet a szükséges támogató belföldi politikák nélkül, beleértve az újraelosztási és szociális politikákat és a jó kormányzásra való alkalmasság valódi fejlődését;

4. úgy ítéli meg, hogy a kormányzás terén történő előrelépés hiányában a további reformok csak korlátozott hatással bírhatnak; hangsúlyozza, hogy az eredményes államok a fejlődés alapjai, vagyis azok, amelyek képesek az emberi jogok előmozdítására és védelmére, illetve szolgáltatásokat tudnak nyújtani lakosaik számára, a vállalkozáshoz és a növekedéshez pedig meg tudják teremteni a szükséges légkört; úgy ítéli meg, hogy bár a kormányzás fejlesztése, a demokráciát is ideértve, elsősorban és leginkább az érintett ország felelőssége, a KCT – a kapacitásépítésre irányuló átfogó nemzeti stratégiák támogatásán, a részvétel kibővítésén és az átláthatóságot és az elszámoltathatóságot javító intézmények megerősítésén keresztül – felhasználható mind a jó kormányzás támogatására, mind aláaknázásának elkerülésére;

5. úgy ítéli meg, hogy az elszámoltathatóság kölcsönös, illetve, hogy a környezeti fenntarthatóság, a társadalmi és emberi jogok védelme, illetve a jó kormányzás elvei egyformán alkalmazandók a fejlett és a fejlődő országok is, és hogy ezért ezeket érvényesíteni kell az EU KCT-t illető megközelítésében;

6. arra a következtetésre jut, hogy ha a fejlődő országok ki akarják aknázni a kereskedelem liberalizációjában rejlő potenciált, akkor a piaci hozzáférést – különösen a leginkább versenyképes ágazatokban – szilárd belföldi politikai reformokkal, tisztességes nemzetközi kereskedelmi rendszerrel és lényegesen nagyobb és hatékonyabb KCT-vel kell kiegészíteni;

7. hangsúlyozza, hogy a KCT nem gyógyír mindenre, de igenis szükséges a nemzetközi kereskedelemről származó potenciális nyereségek kiaknázásához és az ebből származó potenciális költségek csökkentéséhez; úgy véli, hogy a KCT akkor lehet sikeres, ha a kedvezményezett országokban a termelők és a kereskedők megtapasztalják a közvetlen gazdasági előnyöket;

8. megállapítja, hogy a kereskedelem – általában a termelési kapacitással együtt – az utóbbi 10–15 évben mellőzött volt a segélyprogramokban, és helyette a hangsúlyt a közvetlenül a szegénység csökkentésére irányuló alapvető törekvésekre helyezték, amelyek nem mindig a leghatékonyabb módjai a hosszú távú, jelentős szegénységcsökkentésnek; úgy véli, hogy a KCT kezdeményezései egyedülálló lehetőséget kínálnak a kereskedelem és a segély közötti kölcsönös bizalmatlanság meghaladására; úgy ítéli meg tehát, hogy az egyensúly helyreállítása, illetve a szegénység csökkentésében várhatóan szerepet játszó, hosszú távú, fenntartható termelési minták megtalálása érdekében létfontosságú, hogy különös figyelmet szenteljenek a kereskedelem és a fejlesztési stratégiák integrálására;

9. elismeri, hogy a fejlesztés nem csupán a gazdasági fejlesztésről szól, hanem az egészségéről, az oktatásról, az emberi jogokról, a környezetvédelemről és a politikai szabadságokról is; úgy ítéli meg azonban, hogy ezeket fenntartható módon nem lehet megvalósítani a szükséges forrásokat megteremtő gazdasági fejlődés hiányában,

10. reméli, hogy a KCT lehet a kedvezményezett fejlődő országok kapacitásfejlesztésének eszköze a dél-dél gazdasági integráció folyamatának elindításához, amely mostanáig hiányzott;

11. sürgeti az EU-t, hogy tegyen eleget a dohai fordulón a legkevésbé fejlett országokkal szemben vállalt valamennyi kötelezettségének, azáltal, hogy a fejlesztési csomagok kezdeti összegeit növeli meg, továbbá azáltal, hogy 2013-ig eltörli mezőgazdasági exporttámogatásait; hangsúlyozza, hogy az Európai Uniónak arra kellene ösztönöznie a WTO többi tagját, hogy ugyanígy járjanak el a legkevésbé fejlett országokkal szemben vállalt kötelezettségeik tekintetében;

A kereskedelmet célzó támogatásra vonatkozó 2007. évi közös európai stratégia

12. üdvözli és határozottan támogatja az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának 2006. október 16-i és 17-i következtetéseiben megjelenő, kialakulóban lévő konszenzust, amely szerint nagyobb és hatékonyabb KCT-re van szükség annak lehetővé tétele érdekében, hogy az összes fejlődő ország, különösen a legkevésbé fejlett országok jobban integrálódhassanak a multilaterális, szabályokon alapuló kereskedelmi rendszerbe, és hogy hatékonyabban használhassák fel a kereskedelmet arra, hogy a fenntartható fejlődéssel összefüggésben előmozdítsák a szegénység megszüntetésére vonatkozó átfogó célkitűzést;

13. rendkívül fontosnak tartja, hogy a „fejlesztésre vonatkozó európai konszenzus” példáját követve a Parlamentet megfelelően vonják be a KCT-re vonatkozó 2007. évi közös európai stratégia előkészítésébe és elfogadásába;

2007. május 23., szerda

14. megállapítja, hogy az említett közös stratégiának főként a következőkre kell törekednie: először is az EU KCT-jére vonatkozó általános szabályok kialakítása; másodsor munkaprogram létrehozása az EU-nak szóló konkrét ajánlásokkal a 2 milliárd eurós, kereskedelemmel kapcsolatos támogatási cél 2010-ös elérése és esetleg fokozása, valamint hatékonyabb KCT nyújtása érdekében; harmadszor a KCT-k különböző szintjein a koordináció és a tényleges végrehajtás módozatainak kialakítása a WTO munkacsoport ajánlásainak figyelembevételével, és végül az átláthatóság, a nyomon követés és az ellenőrzés fokozására irányuló konkrét mechanizmusok meghatározása;

A kereskedelmet célzó támogatás hatálya és fogalommeghatározása

15. megállapítja, hogy a KCT körül az egyik legvitatottabb jelenség annak meghatározása, mivel a KCT-t széles körben alkalmazzák a fejlődő országoknak nyújtott, kereskedelemmel kapcsolatos támogatási intézkedések leírására;

16. emlékeztet arra, hogy az OECD és a Fejlesztési Támogatási Bizottság (Development Assistance Committee – DAC) által meghatározottak és a Dohai Fejlesztési Menetrend Kapacitásfejlesztési Adatbázisában rögzítettek szerint a kereskedelemmel kapcsolatos támogatás hagyományosan két alapkategóriát tartalmaz: „kereskedelempolitika és szabályozás” és „kereskedelemfejlesztés”; amelyek közül az utóbbi értelmezése a magánszektor támogatását is magában foglalja, kisebb mértékben pedig a kínálati oldal korlátait éppúgy, mint bizonyos mértékű kiigazítási támogatást;

17. hangsúlyozza azonban, hogy a WTO kereskedelmet célzó támogatással foglalkozó munkacsoportja (WTO KCT MCS) három további KCT-kategóriával egészítette ki a két fennálló kategóriát: „kereskedelemmel kapcsolatos kiigazítás”, „kereskedelemmel kapcsolatos infrastruktúra” és „termelési kapacitás”;

18. megállapítja, hogy mivel ez a három KCT-kategória átfedést jelent a meglévő kettővel, és ezért azzal a veszéllyel jár, hogy nem lehet megkülönböztetni az általános fejlesztési együttműködéstől, ez a három kategória addig nem képezheti részét a Bizottság által meghatározott és a tagállamok által vállalt mennyiségi céloknak, amíg nincs nemzetközi konszenzus a fogalommeghatározásról, mert ez a „szélesebb” KCT-terület azzal a veszéllyel jár, hogy nyitottá válik a nem egyértelmű jelentéstételre és a kettős elszámolásra;

19. úgy véli azonban, hogy a WTO KCT MCS széles körű és ambiciózus fogalommeghatározásában található újabb külön három kategória értékes, amennyiben pontosan tükrözi a fejlődő országok széles körű, kereskedelemmel kapcsolatos szükségleteit, és ezért használni kell őket az országok fejlesztési és szegénységcsökkentési stratégiáiban az összes, kereskedelemmel kapcsolatos prioritás hatékony felvételének előmozdítása érdekében; úgy ítéli meg, hogy jelenleg a fő kihívás – és lehetőség – olyan eszközök koherens rendszerének kialakítása, amelyek együttműködtethetők a fejlődő országokat előnyösebb kereskedelembe bevonásban támogató segítség orientálásában, ezáltal előmozdítva a gazdasági növekedést és a szegénység csökkentését, illetve ösztönözve a fejlődést;

20. javasolja az országos szintű átfogó folyamatok kialakítását megfelelő intézményi struktúrával, amelyben belföldi ügynökségek, érintett minisztériumok – beleértve a kereskedelmi minisztériumokat (amelyek hagyományosan csupán korlátozott belföldi „hatalommal” rendelkeznek a politikák kialakításában) –, a parlamenti képviselők, a szakszervezetek, a nem kormányzati szervezetek, adományozók és a magánszektor vesznek részt, és amely folyamatok a KCT valódi szükségleteinek és prioritásainak meghatározása, az információk megosztása és a politikai párbeszéd kiindulópontjaként szolgálnának;

21. megállapítja, hogy a KCT kezdeményezéseknek nagyobb figyelmet kell szentelniük a magánszektor, különösen a KKV-k, a szakszervezetek és a civil társadalom bevonása fontosságának a szükségletek meghatározása és a támogatás végrehajtása során egyaránt, annak érdekében, hogy a KCT jobban elősegítse a vállalkozások létrehozását és növekedését, valamint a tisztességes munkahelyek eredményes létrehozását; e tekintetben hangsúlyozza annak szükségességét, hogy a KCT egy részét a tisztességes kereskedelem finanszírozására fordítsák, a tisztességes kereskedelemről és fejlesztésről szóló, fent említett állásfoglalásának (19) bekezdésével összhangban;

A hatályon túl, azokon belül: A szélesebb KCT napirend fontossága

22. hangsúlyozza, hogy a KCT konkrét felvázolásától függetlenül az EU-nak határozottan hozzá kell járulnia a szélesebb KCT napirendhez;

2007. május 23., szerda

Kereskedelemkiigazítás

23. megállapítja, hogy a WTO hongkongi miniszteri konferenciájának fenti nyilatkozatában a kereskedelemkiigazítást ugyan nem említik kifejezetten, de a szélesebb KCT napirend fontos elemeként fel kell venni; emlékeztet e tekintetben arra, hogy az ENSZ millenniumi projektjének kereskedelmi munkacsoportja ideiglenes „kereskedelmi segélyalapra” tett javaslatot, míg maga az uniós kereskedelmi biztos javasolta (2005. február 4-én) egy speciális kereskedelemkiigazítási alap létrehozását „annak érdekében, hogy segítsük a szegényeket hatékonyabban kereskedni és könnyítsünk a kiigazítás szociális költségein”;

24. megállapítja, hogy a kereskedelemkiigazítási költségek a kérdések széles körére terjednek ki, és főként a következőkre: először is a kedvezmények megszűnésének költségei, amelyek különösen a textilárúk és mezőgazdasági áruk exportjától függő országokat sújtják; másodsor a kereskedelmi vámokból származó bevételkiesés, harmadszor pedig az élelmiszerárak növekedéséből adódó költségek, amelyek a nettó élelmiszerimportőr országokat sújthatják, és amelyek főként a lakosság szegényebb rétegeit sújtják;

25. hangsúlyozza, hogy a termékszabványosítási követelményeknek – ideértve az egészségügyi és növényegészségügyi intézkedéseket is – való megfelelés hozzáadott költségeit, illetve az olyan WTO-megállapodások végrehajtásának költségeit, mint a kereskedelmi vonatkozású beruházási intézkedésekről (TRIMS), a szellemi tulajdonjogok kereskedelmi vonatkozású szempontjairól (TRIPS) és a szolgáltatások kereskedelméről szóló általános WTO-megállapodások (GATS), amelyek a szakpolitikák és a jogszabályok kifinomult módosítását teszik szükségessé, gyakran tekintik kiigazítási költségeknek, hangsúlyozza azonban azt is, hogy ezek átfedést mutatnak a „kereskedelempolitika és szabályozás” KCT-kategóriával; megállapítja, hogy a termelési tényezőkkel, úgymint a rövid távú munkanélküliség és az átképzés kezelésével kapcsolatos költségeket egyes szakértők szintén kereskedelmi vonatkozású kiigazítási költségeknek tekintik;

26. megállapítja, hogy a fizetési mérlegre vonatkozó támogatás általános fejlesztéspolitikai eszköz, amely felhasználható és amelyet fel is kell használni a kiigazítási költségek kezeléséhez;

27. hangsúlyozza, hogy a kiigazítási költségek különösen fontosak az európai partnerségi megállapodások összefüggésében;

28. elismeri, hogy az AKCS-államok egyre nagyobb aggodalommal figyelik az EK igazgatta „Segély a kereskedelemért” programon belül a gazdasági felzárkózási programokat támogató segélyek nyújtásának módját, hatékonyságát és minőségét;

29. hangsúlyozza, hogy a kereskedelemkiigazításon nem szabad csupán a kedvezmények megszűnéséért vagy a liberalizáció tágabb körű hatásaiért fizetendő kompenzációt érteni, hanem olyan mechanizmusnak kell tekinteni, amely megkönnyíti a liberalizáltabb környezetbe való nehéz átmenetet;

30. úgy véli, hogy a kereskedelmi sokkok ellen nyújtott kiigazítási támogatás nélkülözhetetlen a szabaddabb kereskedelem elfogadásának megkönnyítéséhez, mert kiigazítási támogatás és szociális biztonsági hálók nélkül a kereskedelmi liberalizációval szembe fognak szállni vagy azt vissza fogják fordítani; úgy ítéli meg, hogy az EU KTC-végrehajtási -és finanszírozási képessége e tekintetben szükségessé teszi azon kiigazítási folyamatok mélyebb megértését, amelyek a fejlődő országok munkavállalóit, fogyasztóit, vállalkozásait és kormányait a kereskedelem liberalizációjának eredményeként érintik;

31. megállapítja, hogy a Nemzetközi Valutaalap (IMF) kereskedelmi integrációs mechanizmusára – amelyet 2004-ben hoztak létre a fizetési mérleg tekintetében nehézségekkel küzdő országok támogatására annak érdekében, hogy megbirkózzanak a kereskedelmi liberalizáció hatásaival – az IMF szokásos politikai feltételekhez kötöttsége és hitelezési feltételei vonatkoznak, és ezért ez nem felel meg a máris komolyan eladósodott és/vagy IMF-programot megvalósítani nem kívánó országoknak; aggodalommal ismeri el, hogy ez az egyetlen rendelkezésre álló egyedi többoldalú mechanizmus a kereskedelemmel kapcsolatos kiigazításhoz, és hogy ezt mostanáig mindössze három ország vette igénybe, Banglades, a Dominikai Köztársaság és a Madagaszkári Köztársaság;

32. azt javasolja, hogy a Bizottság és a tagállamok új multilaterális mechanizmusok híján a következőképpen kezeljék a kereskedelemkiigazítási költségeket: először is tárják fel a jelenlegi támogatás hatályát, eredményességét és hatékonyságát, mennyiségileg értékelve e támogatások hatását mind leíró, mind elemző módszerrel; javasolja, hogy a Bizottság egységes módszert alkalmazzon annak értékelésére, hogy az egyes projektek hogyan támogatták a kereskedelmet és a gazdasági fejlődést, a kereskedelmi kiigazítás segítése érdekében, és hogy a KCT-re vonatkozó 2007. évi közös európai stratégia keretében készítsen konkrét ajánlásokat ebben a vonatkozásban; másodsor javasolja, hogy a Bizottság és a tagállamok támogassanak –

2007. május 23., szerda

a nemzetközi pénzüzetek (NPI-k) által biztosított – a finanszírozás és a hatály tekintetében ambiciózusabb kereskedelmi integrációs mechanizmust (KIM), amely szélesebb körben kerül felhasználásra, harmadszor pedig, a saját nemzeti és regionális programjaik keretében alakítsanak ki olyan konkrét kezdeményezéseket, amelyek a kiigazítási költségekre irányulnak, különösen azokra, amelyeket a kedvezmények megszűnéséhez hasonlóan főként a kedvezményezettek és a kedvezmények nyújtói között kell rendezni, valamint azokra, amelyeket az IMF KIM-je nem kezel megfelelően;

33. kéri a Bizottságot, hogy határozza meg azon költségvetési tételeket, amelyek a kereskedelemmel kapcsolatos kiigazítási támogatás finanszírozásához igénybe vehetők, illetve hogy e tekintetben vizsgálja meg az EU jelenlegi költségvetési szerkezetének esetleges hiányosságait;

34. hangsúlyozza az infrastrukturális támogatás biztosításának fontosságát, mivel ez fontos tényező a nemzeti és regionális piacok konszolidálásában és az export által vezérelt növekedés ösztönzésében;

Infrastruktúra

35. kéri a Bizottságot, a tagállamokat és az Európai Beruházási Bankot, hogy adjanak egyértelmű áttekinthetést az egyértelmű kereskedelmi infrastrukturális elemet tartalmazó jelenlegi támogatásokról és tervezett kezdeményezésekről; és felhív az Európai Beruházási Bank ambiciózusabb beavatkozására egy többéves terv keretében az infrastruktúra olyan ágazatokban való finanszírozásának vonatkozásában, mint a közúti és a vasúti szállítás, az információs és kommunikációs technológia, a repülőterek és a kikötők;

36. sürgeti a Bizottságot, hogy készítsen konkrét javaslatokat arra vonatkozóan, hogy hogyan kezeljék a WTO KCT munkacsoportjának ajánlásait azokon a területeken, amelyek kívül eshetnek az EU szűkebben meghatározott KCT-jének határain, különösen a következő területeken: termelési kapacitások kiépítése, kereskedelemmel kapcsolatos infrastruktúra és a kereskedelmi liberalizációból adódó kiigazítási kihívások;

Egyéb kapcsolódó kérdések*Regionális integráció és dél–dél kereskedelem*

37. úgy hiszi, hogy a fejlődő országok és/vagy a fejlett és a fejlődő országok között kötött regionális kereskedelmi megállapodások hatékony eszközei a fejlődő országok globális gazdaságban való részvétele biztosításának;

38. elismeri azt a jelentős értéket, amelyet a dél–dél kezdeményezések nyújthatnak, amelyek a közös tapasztalatok alapján a kereskedelem előmozdításával kapcsolatos bevált gyakorlatot terjesztik, és felhív arra, hogy a KCT-ről szóló 2007. évi közös európai stratégia a közeljövőben konkrét lépések felvetésével támogassa az ilyen kezdeményezéseket;

39. hangsúlyozza, hogy a regionális és a dél–dél integráció potenciálisan hatékony eszköz a kereskedelem fejlesztésre irányuló bővítésében, mivel ez növelheti a hatékonyságot és a versenyképességet, méretgazdaságosságot hozhat létre, vonzó környezetet teremthet a közvetlen külföldi befektetéshez, jobb alkupozíciót biztosíthat, illetve hozzájárulhat a béke és a biztonság megszilárdításához;

40. megállapítja, hogy a regionális vagy az országok közötti KCT-szükségleteket gyakran nem megfelelően összpontosítják az országokra alapuló programozási gyakorlatokban; felhívja ezért a Bizottságot, az EU tagállamait és a nemzetközi pénzüzeteket, hogy tegyenek javaslatot egyedi ajánlásokra a meglévő mechanizmusok fejlesztése érdekében a regionális és az országok közötti KCT-k kezelésére, ideértve a különösen a regionális integrációhoz kapcsolódókat is;

Mezőgazdaság

41. megállapítja, hogy a mezőgazdaság továbbra is a legtöbb fejlődő ország fő bevételi és foglalkoztatási forrása, és ezért hangsúlyozza a KCT által a fejlődő országok támogatásában játszott szerepet az ezek mezőgazdasági ágazataiban jelentkező kihívások kezelését illetően, különösen olyan áruk vonatkozásában, mint a cukor, a banán és a gyapot;

Szolgáltatások

42. úgy ítéli meg, hogy az EU mostanáig a kereskedelemmel kapcsolatos támogatás viszonylag kis részét összpontosította a szolgáltatások területére, ami nincs összhangban a szolgáltatások globális kereskedelemben játszott fontos szerepével; hangsúlyozza ezért, hogy a hivatalos fejlesztéstámogatás és a KCT-források tervezése a szolgáltatások területén létfontosságú a fejlődő országok azon potenciáljának erősítése érdekében, hogy irányítsák és szabályozzák szolgáltatási ágazataikat, exportálják szolgáltatásaikat; és feleljenek meg az OECD-országok egyes szabályozási és más, szolgáltatásokkal kapcsolatos követelményeinek; hangsúlyozza továbbá annak szükségességét, hogy a fejlődő országok számára biztosítsák a finanszírozást, valamint a jogi és technikai szakértelmet, hogy lehetővé tegyék ezek számára gazdasági érdekeik nemzetközi szintű megvédését;

Munkaiügyi és környezetvédelmi előírások

43. hangsúlyozza, hogy az ILO-egyezményekben meghatározott alapvető munkaiügyi előírásoknak való hatékony megfelelésre irányuló jogszabályok, illetve adott esetben hatékony környezetvédelmi jogszabályok életbe léptetésére vonatkozó meghatározott támogatás a KCT-napirend szükséges eleme;

A tisztességes kereskedelem támogatása

44. kéri, hogy az uniós KCT-n belül különös figyelmet szenteljenek az olyan kezdeményezéseknek, amelyek a leginkább előmozdítják a szegénység csökkentését és a fenntartható fejlődést, beleértve a tisztességes kereskedelmi projekteket és a nők munkaerő-piaci részvételét megkönnyítő kezdeményezéseket;

45. hangsúlyozza, hogy a termelési kapacitás kiépítésével összefüggésben a KCT-nek támogatnia kell minden, a kis- és hátrányos helyzetű termelők kereskedelemben történő bevonására irányuló törekvést, támogatnia kell a termelői szövetségek és képviselői rendszereik kiépítését, a kereskedelem finanszírozásához való hozzáférés előmozdítását, illetve lehetővé kell tennie a termelők és a fogyasztók közötti közvetlen kapcsolatokat, mivel ez a meglévő, tisztességes kereskedelemre irányuló kezdeményezések keretében bevált gyakorlatnak minősül;

46. úgy hiszi, hogy a KCT keretébe tartozó kereskedelmi kapacitások létrehozása mellé eredményesebb erőfeszítéseknek kell társulniuk a termelők tisztességes jövedelmének biztosítása érdekében; ezért emlékeztet annak fontosságára, hogy a termelők részt vegyenek az árak meghatározásában, amint arról a Cotonoui Megállapodás iránymutatásai is rendelkeznek;

Az EU kereskedelmet célzó támogatásának elvei

47. hangsúlyozza, hogy a KCT-re vonatkozó 2007. évi közös európai stratégiának az OECD párizsi nyilatkozatával összhangban az alábbi általános elveket kell megállapítania:

Az indokolás és a földrajzi hatály tekintetében

- a) a KCT nem a fejlesztés csodaszere, de valóban szükséges kiegészítője a kereskedelem liberalizációjának és a maguk a fejlődő országok által végzett belpolitikai reformoknak, illetve a megfelelő WTO-rugalmasságnak,
- b) a sikeres KCT megköveteli a kereskedelmi és fejlesztési stratégiák hatékony integrációját,
- c) a KCT-nek kiemelten kell kezelnie a legkevésbé fejlett országokat és a legveszélyeztetettebb fejlődő országokat,

A dohai fejlesztési menetrend tekintetében

- d) a KCT nem a DFM-tárgyalások és a fokozottabb piaci hozzáférésből származó fejlesztési hasznok helyettesítője; a KCT értékes és szükséges kiegészítés, amelynek hozzá kell járulnia a DFM fejlesztési dimenziójához a fejlődő országok, különösen a legkevésbé fejlett országok abban történő segítése útján, hogy végrehajtsák a WTO-megállapodásokat és abból számukra előny származzon, illetve hogy – tágabb értelemben – kibővítsék kereskedelmüket; a KCT nem része a DFM egységes vállalkozásának önmagában van rá szükség a dohai forduló előrehaladásától függetlenül,

2007. május 23., szerda

- e) a fokozott és hatékonyabb KCT-t gyorsan kell végrehajtani a dohai forduló befejezésétől függetlenül,
- f) a KCT-t nem lehet a tárgyalások semmilyen eredményéhez kapcsolni, és nem lehet a piaci hozzáférés hiányának kompenzálására használni,

A több kereskedelmi célú támogatásra és annak végrehajtására vonatkozó kötelezettségvállalások

- g) a fokozott KCT-nek arányban kell állnia a meghatározott kihívások mértékével, kiszámíthatónak, stabilnak és a meglévő fejlesztési támogatás kiegészítőjének – de nem helyettesítőjének – kell lennie;
- h) létfontosságú a nagyobb koherencia a külső fellépés különféle területeivel, különösen a kereskedelmi és fejlesztési politikákkal, továbbá létfontosságú a nagyobb fokú kiegészítő jelleg és az eljárások jobb harmonizációja, kiigazítása és koordinálása, mind az EU és tagállamai között, illetve a más adományozókkal való és az ezek közötti kapcsolatokban a KCT konzisztenciájának és eredményességének biztosítása érdekében,
- i) az országok felelősségvállalása lényeges: a KCT-nek kedvezményezettnek által vezéreltnek kell lennie, és a KCT-t a fejlődő országok saját gazdasági és fejlesztési stratégiáinak szerves részeként kell megtervezni és végrehajtani; emellett válaszolnia kell a magánszektor és a civil társadalom igényeire, a tisztességes kereskedelemre irányuló mozgalmat is ideértve,
- j) a KCT-t egyedi fejlesztési összefüggések és szükségletek alapján differenciált megközelítés szerint kell kialakítani, hogy a kedvezményezett országok vagy régiók, és különösen ezek magánszektorai és civil társadalmi rendelkezésére álljon az egyedi, személyre szabott támogatás saját szükségleteik, stratégiáik, prioritásaik és eszközeik alapján,
- k) annak tükrében, hogy az egyik visszatérő probléma az, hogy a fejlődő országok nem végeznek felmérést a szükségletekkel illetően, egyes esetekben a kapacitás hiánya miatt a KCT-nek támogatnia kell a fejlődő országokat kereskedelmi politikáik kezelésében, kialakításában és végrehajtásában saját gazdasági és fejlesztési stratégiáik szerves részeként; hangsúlyozza továbbá, hogy a KCT-t úgy kell kialakítani, hogy az kezelje a kedvezményezett által megállapított egyes fejlesztési kihívásokat, és szorosan összeegyeztethető legyen az országok prioritásaival, eljárásaival és rendszereivel;
- l) a KCT és a támogatás hatékonyságának alapvető kérdése a finanszírozás időbeni és előre jelezhető rendelkezésre bocsátása; a Párizsi Nyilatkozat elvei értelmében a kedvezményezett országoknak lényeges mértékű többéves, előre jelezhető támogatásban kell részesülniük; a KCT-t időben kell rendelkezésre bocsátani mind a rövid, mind a hosszú távú prioritások kezelése érdekében, illetve ideális esetben a KCT-t az ország vagy a régió saját programozási ciklusához kell egyeztetni;

A kereskedelmet célzó támogatás megemlézése

48. emlékeztet arra, hogy a hongkongi miniszteri konferencián az EU és tagállamai együtt vállaltak kötelezettséget a KCT 2 milliárd EUR-ra történő közös emelésére; megállapítja, hogy ezt a felajánlást az OECD/DAC által meghatározott és a DAC/WTO DFM adatbázisban rögzített „kereskedelempolitika és -szabályozás” és „kereskedelemfejlesztés” – amelyek hagyományos uniós, kereskedelemmel kapcsolatos támogatási kategóriák – alapján kell nyomon követni;

49. elismeri ugyanakkor, hogy – mivel a felajánlások kizárólag a kereskedelemhez kapcsolódó támogatásokra terjedhetnek ki – fennáll a veszély, hogy a rendelkezésre álló pénzeszközöket e cél elérése érdekében a KCT e szűkebb vetületére összpontosítják, akadályozva ezáltal a valóban a jelentkező igényektől függő KCT programokat, azon esetekben, amikor az országok és régiók a kereskedelemhez és felzárkózáshoz kapcsolódó infrastruktúrát tekintik prioritásnak; felszólítja a Bizottságot, hogy a közös stratégiában oszlassa el az ezzel kapcsolatos aggodalmakat;

50. emlékeztet arra, hogy az EU kötelezettséget vállalt arra, hogy az átfogó hivatalos fejlesztéstámogatást 2010-re a GDP 0,56%-ára emeli, ami további 20 milliárd EUR segélyösszegnek felel meg, és ezért megállapítja, hogy a KCT-re vonatkozó kiegészítő finanszírozásnak széles körben rendelkezésre kell állnia e növelés keretén belül, és nem mehet más fejlesztési prioritások rovására;

51. nyomatékosítja, hogy azon nézet alapján, amely szerint a „Segély a kereskedelemért” csomag a már meglévő fejlesztési segélyeket kell, hogy kiegészítse, az új „Segély a kereskedelemért” támogatás megígérése nem vezethet a más fejlesztési kezdeményezésekre – mint például az erős gazdaság felépítéséhez rendkívül fontos egészségügyi és oktatási projektek – már elkülönített erőforrások átcsoportosításához;

2007. május 23., szerda

52. sürgeti az EU-t és tagállamait, hogy a lehető leghamarabb hajtsák végre teljes mértékben a KCT-vel kapcsolatos kötelezettségvállalásaikat, összhangban az ezen állásfoglalásban megállapított általános elvekkel;
53. felszólítja a Bizottságot, hogy egyedi munkaprogram keretében fejtse ki, hogyan kívánja megvalósítani a KCT-nek nyújtott jelenlegi és tervezett közösségi finanszírozásnak a jelenlegi évi kb. 850 millió EUR-nak megfelelő átlagról évi 1 milliárd EUR-ra történő emelésére vonatkozó kötelezettségvállalását; megállapítja e tekintetben, hogy a KCT kiegészítő jellegét el kell érni egy közösen megállapított alaphoz képest, ami például 2002–2004 átlaga lehet;
54. hangsúlyozza, hogy a Bizottság és a tagállamok általi 1 milliárd EUR-s felajánlásokat a korábban infrastrukturális támogatásként besorolt támogatás KCT-vé történő átcímkezése, valamint a tagállamok kétoldalú támogatásainak és az EU külső támogatásaihoz való hozzájárulásainak kettős elszámolása nélkül kell végrehajtani;
55. felhív minden nagy nemzetközi adományozót kötelezettségvállalásai pontos jellegének és hatókörének meghatározására;
56. kéri a Bizottságot annak részletes kifejtésére, hogy milyen sajátos intézkedések szükségesek annak biztosítására, hogy a kereskedelem érvényesítése a kedvezményezett országokkal és régiókkal folytatott párbeszéd programozásában az ígért megnövelt támogatás tényleges nyújtásához vezessen;
57. elismeri a költségvetési nehézségeket, amelyekkel a Bizottság küzd a többoldalú célokra szánt finanszírozás tekintetében; kéri a Bizottságot, hogy tisztázza a horizontális, kereskedelemmel kapcsolatos támogatási kezdeményezések finanszírozási igényét, beleértve a kétoldalú, regionális és multilaterális kezdeményezéseket, például az integrált keretet (IK); e tekintetben hangsúlyozza, hogy egy új költségvetési tételt javasolt, amelyet már felvettek az EU 2007. évi költségvetésébe, és amely a kereskedelemmel kapcsolatos támogatás terén multilaterális programok és kezdeményezések finanszírozására irányul, amelyek hozzáadott értéket jelentenek az EK földrajzi programjait illetően; hangsúlyozza, hogy az új költségvetési tétel nagyobb fokú ellenőrzést biztosít az EP számára a többoldalú programokkal és kezdeményezésekkel kapcsolatos kiadásokat illetően a kereskedelemmel kapcsolatos támogatás terén, ezáltal növelve az ilyen kiadások láthatóságát és átláthatóságát; kéri a Bizottságot a lehető leghamarabb a horizontális kereskedelemmel kapcsolatos támogatásra irányuló kezdeményezések esetében a források megvizsgálására, az IK-t is ideértve;

Gazdasági partnerségi megállapodások (GPM)

58. úgy véli, hogy a GPM-vonatkozású megfelelő kiigazítási és kísérő intézkedések alapvető szerepet játszanak majd az AKCS-országok és régiók azon kapacitásának meghatározásában, hogy a GPM-vonatkozású kötelezettségvállalásokból és reformokból származó potenciális előnyöket kiaknázhassák; úgy véli emellett, hogy az AKCS-országoknak nyújtott KCT szükséges kiegészítés ahhoz, hogy teljes mértékben ki tudják aknázni a nemzetközi kereskedelmi rendszerből származó lehetőségeket;
59. üdvözli a kötelezettségvállalást, amely szerint az EU és a tagállamok felajánlásának – miszerint kereskedelemmel kapcsolatos támogatásukat 2010-re 2 milliárd euróra növelik – jelentős részét az AKCS-országokra fogják fordítani; aggodalommal állapítja meg azonban, hogy csak a tagállamok együttes hozzájárulását tekintik az Európai Fejlesztési Alap (EFA) forrásai kiegészítésének; sajnálattal állapítja meg, hogy a GPM-eknek nyújtott fejlesztési támogatás működési szempontjai és ilyen módon e döntésnek a GPM-val kapcsolatos tárgyalásokra gyakorolt következményei továbbra is meghatározatlanok, és sürgeti a Tanácsot és a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb és jóval az GPM-tárgyalások befejezése előtt tisztázzák a tagállamok hozzájárulásainak a mértékét és költségvetési jellegét, különös tekintettel a támogatás rendelkezésre álló mértékével és hatókörével kapcsolatos kérdésekre, a támogatásnyújtás mechanizmusaira, a 10. EFA-programozás vonatkozásában megállapított kapcsolatokra és szinergiákra, illetve a KCT-nek a GPM-tárgyalásokkal és azok végrehajtásával való összekapcsolásának folyamatára;
60. kéri, hogy vizsgálják felül a már létező tagállami „Segély a kereskedelemért” programokat – amennyiben azok GPM-mel kapcsolatos kiigazításra vonatkoznak – hogy meg lehessen találni a GPM-mel kapcsolatos kiigazítások feldolgozásához nyújtandó érdemi segítség eljuttatásának hatékony mechanizmusát;
61. hangsúlyozza, hogy sürgősen át kell tekinteni az érdemi „Segély a kereskedelemért” támogatás hatékony célba juttatását fenyegető kihívásokat olyan AKCS-országok esetében, amelyeknek már preferenciális kereskedelmet folytatnak az EU-val (például Botswana, Lesotho, Namíbia és Szváziföld, amelyek félúton járnak a tarifaejtés felé az Unióval folytatott kereskedelemben);

2007. május 23., szerda

Az integrált keret

62. üdvözli az IK munkacsoport ajánlásait a WTO 2005. évi miniszteri konferenciája által a kibővített IK 2006. december 31-ig működőképessé tételére vonatkozóan tett kötelezettségvállalás fényében; sürgeti az adományozókat és különösen az EU-t, hogy tegyék egyértelművé felajánlásaikat annak érdekében, hogy az IK-t haladéktalanul, megfelelően és kiszámíthatóan lehessen finanszírozni és a lehető leghamarabb hatékonyan végre lehessen hajtani;

63. emlékeztet arra, hogy egy kibővített IK kell, hogy „a” fő eszköz legyen a legkevésbé fejlett országok támogatásában abban, hogy meghatározzák szükségleteiket a kereskedelem területén a diagnosztikus kereskedelmi integrációra vonatkozó vizsgálatok révén, továbbá ennek alapvető eszköznek kell lennie a legkevésbé fejlett országok támogatásában abban, hogy érvényesítsék a kereskedelmet nemzeti fejlesztési terveikben, illetve fejlesszék kapacitásukat a kereskedelempolitika kialakítására, az arra vonatkozó tárgyalásokra és annak végrehajtására vonatkozóan;

64. megállapítja, hogy a kibővített IK-re vonatkozó indikatív költség 400 millió USD összege, amely 40 legkevésbé fejlett ország öt éves részvételén alapul, országonként évente 1–2 milliót jelenthet átlagban, ami akkor jelent fejlesztést, ha eredményesen végrehajtják, ám még mindig messze van attól, hogy valós választ jelentsen a meglévő kihívásokra;

65. kéri, hogy a különböző segélynyújtó felek között legyen jobb összehangolás és koherencia, ami a „Segély a kereskedelemért” program különféle területein történő hatékony, magas szintű segítségnyújtásba bevont ügynökségek bizonyított szakértelmén alapul, valamint a kereskedelemmel kapcsolatos támogatás keretében osztott segélyeket illetően a jobb átláthatóságot; ennél fogva ragaszkodik a civil társadalom és a magánszektor teljes körű képviselőinek bevonásához az integrált keretprogramba;

66. tudomásul veszi a több ügynökséget magába foglaló, „Segély a kereskedelemért” eseti tanácsadó csoport nagyratörő munkaprogramját; sajnálatát fejezi ki azonban amiatt, hogy a folyamatba nem vonták be a magánszektor, a civil társadalom és a fejlődő országok képviselőit;

67. hangsúlyozza, hogy a támogatás nyújtásának és az eredményes ellenőrzésnek és értékelésnek az átláthatósága létfontosságú a fejlődő országokban a bizalom kiépítéséhez, illetve a támogatás minőségének folyamatos ellenőrzéséhez;

68. kéri a Bizottságot, hogy alakítson ki mennyiségi kritériumokat a KCT eredményességének értékelésére;

69. tudomásul veszi az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának azon döntését, hogy a KCT a GPM-ek tekintetében csak a kereskedelempolitikára és kereskedelmi szabályokra, illetve a kereskedelmi fejlesztési tevékenységekre vonatkozzon; sürgeti a Tanácsot és a Bizottságot annak egyértelművé tételére, hogyan konkrétan kezelik a GPM-ekből eredő további igényeket, úgymint a kereskedelmi vonatkozású infrastruktúrát, a termelési kapacitás kiépítését és a kereskedelemmel kapcsolatos kiigazítást; úgy ítéli meg, hogy a Tanácsnak és a Bizottságnak emellett meg kell vizsgálnia a legmegfelelőbb mechanizmusokat a különféle támogatási kategóriák megvalósítására a GPM-ek szükségleteinek megfelelően;

70. megjegyzi, hogy a kereskedelem liberalizálása és a globalizáció jelentette lehetőségekből a nők kevésbé részesülnek, ugyanakkor az említett jelenségek kedvezőtlen hatásai súlyosabban érintik őket, ezért sürgeti az EU-t, hogy kereskedelmi segélyprogramjaiban szenteljen külön figyelmet a nők részvételi esélyeinek javítására a kereskedelemben – különösen a nemzetközi kereskedelemben;

Nyomon követés, értékelés, felülvizsgálat és a Parlament szerepe az ellenőrzésben és a felügyeletben

71. úgy véli, hogy az OECD/DAC-nak nyomon kell követnie a globális KCT-napirendet a támogatás kezelése és végcélja tekintetében a maximális átláthatóság biztosítása érdekében, de egyetért a WTO-munkacsoport ajánlásával, amely szerint a KCT-t az adományoz és/vagy a kedvezményezett részéről fel kell venni a WTO kereskedelempolitikai felülvizsgálataiba;

72. megismétli, hogy a Bizottságnak meg kell vizsgálnia a KCT terén hozott intézkedések végrehajtásában tett előrelépést, és (2008-tól kezdődően) két évente jelentést kell benyújtania a Parlamentnek és a Tanácsnak a végrehajtásról és az elért eredményekről, továbbá a lehetséges mértékben a KCT-támogatás fő eredményeiről és hatásairól;

2007. május 23., szerda

73. kifejezetten kéri, hogy a kétéves jelentésben szerepeljenek egyedi információk a finanszírozott intézkedésekről, adott esetben az ellenőrzési és értékelési gyakorlatok, az érintett partnerek bevonásának és a felajánlások és költségvetési előirányzatok és kifizetések végrehajtásának ország, régió és támogatási kategória szerint lebontott eredményeivel együtt; kéri, hogy a jelentés emellett értékelje a kereskedelem érvényesítésének alakulását a támogatásprogramozásban, illetve a támogatás eredményeit, a lehető legteljesebb mértékben felhasználva az ez által a KCT-célkitűzések teljesítésében játszott szerepével kapcsolatos egyedi és mérhető mutatókat;

74. hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak legkésőbb 2010. december 31-ig be kell nyújtania az Európai Parlament és a Tanács részére a kereskedelmet célzó támogatás végrehajtásának és eredményeinek értékeléséről szóló második jelentést adott esetben egy arra vonatkozó javaslattal együtt, hogy növeljék a KCT költségvetését, illetve vezessék be a KCT stratégiájának és végrehajtásának szükséges módosításait;

*
* *

75. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak, valamint az AKCS–EU Tanácsnak és az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlésnek.

P6_TA(2007)0204

Gazdasági partnerségi megállapodások

Az Európai Parlament 2007. május 23-i állásfoglalása a gazdasági partnerségi megállapodásokról (2005/2246(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a WTO katarai üléséről szóló, 2001. december 13-i⁽¹⁾, a WTO Cancúnban tartott ötödik miniszteri konferenciájáról szóló, 2003. szeptember 25-i⁽²⁾, a dohai forduló a WTO Általános Tanácsának 2004. augusztus 1-jén hozott határozatát követő értékeléséről szóló, 2005. május 12-i⁽³⁾, a globális felhívásról a szegénység elleni fellépésre: a szegénység legyen a múlté tárgyú, 2005. július 6-i⁽⁴⁾, a WTO Hongkongban tartott hatodik miniszteri konferenciájának előkészületeiről szóló, 2005. december 1-jei⁽⁵⁾, a gazdasági partnerségi megállapodások (GPM-ek) fejlesztési hatásáról szóló, 2006. március 23-i⁽⁶⁾, a dohai fordulónak a WTO hongkongi miniszteri konferenciáját követő értékeléséről szóló, 2006. április 4-i⁽⁷⁾, a kereskedelemről és a szegénységről: kereskedelempolitikák tervezése a kereskedelemnek a szegénység enyhítéséhez való legnagyobb mértékű hozzájárulása érdekében tárgyú, 2006. június 1-jei⁽⁸⁾, illetve a Dohai Fejlesztési Menetrendről (DDA) szóló tárgyalások felfüggesztéséről szóló, 2006. szeptember 7-i⁽⁹⁾ állásfoglalására,
- tekintettel az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlésének a gazdasági partnerségi megállapodásokra (GPM-ek) irányuló tárgyalások felülvizsgálatáról szóló, 2006. november 23-án Barbadosban elfogadott állásfoglalására,
- tekintettel az EU–AKCS Közös Parlamenti Közgyűlése által 2002. március 21-én egyhangúlag elfogadott Fokvárosi Nyilatkozatra, amely olyan fejlődési viszonyítási pontok kialakítására szólít fel, amelyek szerint értékelni lehet az AKCS–EU közötti kereskedelmi tárgyalások alakulását és eredményét,

⁽¹⁾ HL C 177. E., 2002.7.25., 290. o.

⁽²⁾ HL C 77. E., 2004.3.26., 393. o.

⁽³⁾ HL C 92. E., 2006.4.20., 397. o.

⁽⁴⁾ HL C 157. E., 2006.7.6., 397. o.

⁽⁵⁾ HL C 285. E., 2006.11.22., 126. o.

⁽⁶⁾ HL C 292. E., 2006.12.1., 121. o.

⁽⁷⁾ HL C 293. E., 2006. 12.2., 155. o.

⁽⁸⁾ HL C 298. E., 2006.12.8., 261. o.

⁽⁹⁾ HL. C 305. E., 2006.12.14., 244. o.